

A hasonlítok?

Egyszer már megírtam és most megígértem, hogy elküldöm. Megírtam, megígértem, de nem találom. Keresem, keresem, de hiába. Rosszul emlékszem, vagy csak még nem írtam át a gépembe. Nincs más megoldás, írnom újra!

Anya meghalt 2003. január 20-án, hirtelen, váratlanul, három héttel a 80. születésnapja előtt Akkor olyan „ütést” éreztem, amelynek azóta is betege vagyok. A mai napig nem hevertem ki, és az idő múlása sem enyhített azon a nyomáson, amit akkor éreztem, amikor, elköszönés nélkül, letettem a telefon, mert a sokktól beszélni sem tudtam. Nem létezik! Lehetetlen! Most jöttem el a kórházból és nem volt semmi baja! Szia Mamikám, reggel jövök érted....

Egyszer már – majdnem – eljátszottuk ezt a történetet! Mentem látogatni Őt és az ágya be volt ágyazva, a kórteremben pedig nem volt senki. Eszelősen rohantam végig a folyosón, hogy találjak valakit, akitől megtudhatom: Hol az Anyám???

Ne ijedjen meg, csak átszállították egy másik kórházba... Hova, miért, mikor? Megmondták, kitámolyogtam az utcára, és meg kellett kérdeznem valakit, hogy hol van az a kórház, amit egyébként jól ismertem, de olyan bamba lettem, hogy semmi nem jutott eszembe.

Amikor megtaláltam az Anyut sírógörcsöt kaptam, pedig nem akartam, megijeszteni! Tudtam, tudtam! – hajtogatta – tudtam, hogy nagyon meg fogsz ijedni. Ezért kötöttem a nővérek lelkére, hogy hívjanak fel és mondják meg Neked, hol vagyok! Ezek szerint nem hívtak fel!

Nem hívtak, és azóta sem hívott fel senki Mamikám, hogy megmondják nekem, hogy hol vagy és hogy vagy? Csak remélem, hogy az Édenben és nagyon jól meg a sorod! És látsz engem, és figyelsz engem, és vigyázol rám!

Sajnos okozok Neked bánatot, mert sokszor szenvedek, és nem vagyok jól, de nagyon igyekszem Mamikám, hogy ne legyél miattam szomorú! Igazán igyekszem! De azt is tudom, hogy átlátsz rajtam, mint ahogyan mindig is.....

A 80. születésnapjára kértük a temetést, mert nagy bulit akartunk rendezni az Anya születésnapján, hát sikerült, nagy buli volt.....csak nem úgy, ahogyan elképzeltük.

Visszatértünk a hétköznaphoz, csak bennem elszakadt valami. Kóvályogtam, nem tudtam, nem akartam elhinni, hogy teljesen árva lettem. Se Apám, se Anyám, se Kistestvérem, egyedül maradtam...

Egy nap céltalanul, mászkáltam a városban, talán nem is céltalanul, csak már nem emlékszem, kirakatokat nézegettem a körúton. Bámultam a fogalmam sincs, hogy mit, amikor éreztem, hogy valaki néz. Furcsa volt és lassan emeltem fel a fejem abba az irányba, ahonnan a figyelmet éreztem. A kirakat belső felén az Anyám állt velem szemben! Anya... szaladt ki, hangosan a számon a döbbenettől. Talán percek is elteltek, amire rájöttem, hogy én vagyok, magamat látom, csak éppen olyan lettem, mint az Anyám, megszólalásig, iker testvérek szintjén lettem olyan, mint az Anyám.

Akkor megértettem valamit, amire addig nem is gondolhattam, Anya nem is halt meg, itt van bennem, én vagyok a folytatás! Anya Te és én, egyek vagyunk. Azért lettem beteg, mert a fele részem Veled halt, de a Te feled

pedig bennem van és itt élsz velem tovább! Ezért aztán hasonlítunk!

Köszönöm Anya

2019. január 20.

Anya 36, én 16 évesek vagyunk

Anya 78, én 58 évesek vagyunk